



## Arrest

nr. 62 955 van 10 juni 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, verklaart op 4 december 2002 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 9 december 2002 een asielaanvraag in.

Op 14 januari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 februari 2003 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hiertegen tekent verzoeker een beroep aan bij de Raad van State die bij arrest nr. 140 272 van 7 februari 2005 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 17 februari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Reden(en):*

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Betrokkene legt een bewijs van Soedanese Nationaliteit met vertaling voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden door onze diensten als een afdoend bewijs van identiteit aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.*

*Betrokkene dient zich te wenden tot de bevoegde ambassade om een door onze diensten aanvaard identiteitsbewijs te verwerven.*

*Bijgevolg vervult deze aanvraag de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet.”*

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“REDEN VAN DE BESLISSING:*

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
  - *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum 07/02/2003.*
  - *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14/01/2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

*"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

*De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd :*

*"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.06.2006.*

*Betrokkene legt een bewijs van Soedanese Nationaliteit met vertaling voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden door onze diensten als een afdoend bewijs van identiteit aangezien de omzendbrief van 21.06.2007(punt II C I-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.*

*Betrokkene dient zich te wenden tot de bevoegde ambassade om een door onze diensten aanvaard identiteitsbewijs te verwerven.*

*Bijgevolg vervult dit document de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet. "*

*Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.*

*Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidtoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd'.*

*Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat : de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden .*

*Op basis van de documenten die verzoeker heeft bijgevoegd kan zijn identiteit met zekerheid worden vastgesteld. Verwerende partij motiveert niet afdoend waarom het voorgelegde document niet als een identiteitsbewijs kan worden gezien.*

*Verwerende partij verwijst louter en alleen naar de omzendbrief van 21.06.2007 die stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.*

*Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoeker geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid.*

*In casu legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart voor. Verwerende partij baseerde zich foutief op de ondertitel van het stuk om te besluiten dat het louter en alleen zou gaan om een bewijs van nationaliteit. Verder motiveert verwerende partij helemaal niet waarom het voorgelegde document niet zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in punt II C 1 -b van de omzendbrief van 21.06.2007.*

*Het door verzoeker voorgelegde document bevat de gegevens die vereist zijn om de identiteit van een persoon te kunnen vaststellen. Het document bevat een pasfoto van verzoeker, zijn nationaal nummer, zijn geboortedatum en zijn geboorteplaats. Ook bevat het document de namen van de ouders van de verzoeker. Bovendien voegt verzoeker een vertaling toe van het document.*

*In de onlangs gewijzigde tweede paragraaf van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt bepaald hoe een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen. Dit kan enerzijds door middel van een identiteitsdocument of anderzijds door een bewijselement dat voldoet aan een aantal voorwaarden.*

*Het document moet de volledige naam bevatten van de verzoeker, zijn geboorteplaats zijn geboortedatum en zijn nationaliteit. Het document voorgelegd door verzoeker bevat al deze*

*Gegevens. (stuk 2)*

*Het document moet uitgereikt zijn door de bevoegde overheid overeenkomstig de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Het document voorgelegd door verzoeker voldoet aan deze voorwaarde want het document is uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Soedan, afdeling nationaliteit, paspoorten, immigratie en burgerlijke stand. (stuk 2)*

*Het document moet toestaan een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene. In casu kan hierover geen twijfel bestaan omdat het identiteitsbewijs dat verzoeker voorlegt voorzien is van een foto die aantoont dat de verzoeker en de titularis wel degelijk dezelfde persoon zijn. (stuk 2)*

*Als laatste voorwaarde geldt dat het document niet opgesteld mag zijn op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. Er is in dit geval helemaal geen sprake van verklaringen gezien verzoeker een*

*werkelijk identiteitsdocument voorlegt, voorzien van alle noodzakelijke gegevens en een pasfoto, dat bovendien uitgereikt is door de bevoegde instantie conform het Belgisch Wetboek van internationaal privaatrecht, Het Ministerie van Binnenlandse zaken van de Republiek Soedan. (stuk 2)*

*Uit hetgeen voorgegaat blijkt duidelijk dat het document in casu geen louter nationaliteitsbewijs kan zijn. Gezien de volledigheid van de verschaft informatie over de identiteit van de houder ervan moet worden besloten dat het hier gaat om een identiteitsbewijs in de vorm van een identiteitskaart conform punt II C 1-b van de omzendbrief van 21.06.2007.*

*De bestreden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd. Dit maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij.*

*Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig.*

*Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.*

*De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen.*

*Om deze redenen wenst de verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.*

*Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."*

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij in haar nota van oordeel dat dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk minstens ongegrond is.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij voorhoudt dat hij een kopie van zijn identiteitsdocument heeft voorgelegd en dat er verkeerdelijk zou zijn geoordeeld dat het enkel om een bewijs van nationaliteit zou gaan. De verwerende partij wijst erop dat de vertaling van het voorgelegde stuk 1 bij zijn aanvraag uitdrukkelijk als hoofding vermeldt: 'Soedanese nationaliteit' en dat het dan ook slechts een bewijs van nationaliteit betreft. De verwerende partij gaat verder dat ook de inhoud van het stuk slechts betrekking heeft op zijn nationaliteit. Dit stuk betreft dus geen identiteitsdocument waarvan sprake is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft nagelaten om de noodzakelijke documenten, een kopie van het internationaal paspoort, een identiteitskaart of een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, over te maken bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om deze aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Tenslotte stelt de verwerende partij dat verzoeker geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aantoot en zij stelt nog dat verzoeker bij zijn aanvraag geen motivering bijvoegde waarom hij van het Soedanese Ministerie van Binnenlandse Zaken slechts een attest van nationaliteit kreeg en geen paspoort, reistitel of nationaal identiteitsdocument.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers aanvraag en hierbij de voorliggende elementen correct heeft gekwalificeerd. Verzoeker voldoet niet aan de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom het voorgelegde document niet als identiteitsbewijs kan worden gezien en dat dus het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet is bereikt omdat verzoeker geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het voorgelegde document in overweging heeft genomen, maar niet aanvaardde omdat het een bewijs van Soedanese nationaliteit betreft dat niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs van identiteit. Er wordt verwezen naar de omzendbrief van 21 juni 2007 die stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken. Dit volstaat in het raam van de formele motiveringsplicht omdat verzoeker hierdoor weet waarom het door hem bijgebrachte document niet aanvaard wordt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."*

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)  
de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een kopie van een identiteitskaart heeft voorgelegd en dat de verwerende partij zich foutief baseerde op de ondertitel van dit stuk om te besluiten dat het louter en alleen zou gaan om een bewijs van nationaliteit. Bovendien motiveert de bestreden beslissing volgens verzoeker niet waarom het door hem voorgelegde document niet zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Het document bevat immers de gegevens die vereist zijn om de identiteit van een persoon te kunnen vaststellen: het bevat een pasfoto van verzoeker, zijn nationaal nummer, zijn geboortedatum, zijn geboorteplaats en de namen van de ouders van verzoeker. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij er een vertaling van bijvoegt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker een bewijs van Soedanese nationaliteit voorlegt maar dat dit bewijs niet aanvaard kan worden als een afdoend

bewijs van identiteit aangezien de “*de omzendbrief van 21.06.2007*” (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als bijlage 1 een “*Kopie van nationaal identiteit 's kaart van verzoeker met vertaling in het Nederlands*” bijbracht. Deze vertaling luidt als volgt:

*“In de naam van God  
Soedanese nationaliteit  
Pasfoto van de houder  
Republiek Soedan  
Ministerie van Binnenlandse Zaken  
Algemene dienst van nationaliteit, paspoorten, immigratie en Burgerlijke Stand  
Ik, verklaar dat A. (...), zoon van K.A.D.D. (...) de Soedanese nationaliteit heeft sedert de geboorte.  
(...)  
Nationaliteitsnummer: (...)  
Plaats en datum van geboorte: A.S.(...)  
Afgifteplaats van nationaliteit: M. (...)  
Afgiftedatum van nationaliteit: 25/01/2001  
Naam van de moeder: S.M.A.D. (...)”*

Verzoeker kan, gelet op de door zichzelf bijgebrachte vertaling, niet ernstig voorhouden dat hij met dit document een kopie van zijn identiteitskaart heeft voorgelegd noch dat de verwerende partij zich foutief baseerde op de ondertitel om te besluiten dat het louter en alleen zou gaan om een bewijs van nationaliteit. Het document stelt immers “*Ik, verklaar dat A. (...), zoon van K.A.D.D. (...) de Soedanese nationaliteit heeft sedert de geboorte.*” zodat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat verzoeker een bewijs van Soedanese nationaliteit met vertaling heeft voorgelegd.

Vervolgens merkt de Raad op dat in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder “*identiteitsdocument*” dient begrepen te worden, maar dat de “*Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006*” van 21 juni 2007 in punt II.C.b) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het raam van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aanvaard worden: “*(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden*”. Daargelaten de vraag welk karakter voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 precies heeft, dient erop gewezen te worden dat de beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de eerste plaats tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader uiteengezet wordt wat in het raam van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onder het begrip “*identiteitsdocument*” dient begrepen te worden. Door in zijn verzoekschrift te stellen dat het door verzoeker voorgelegde document de gegevens bevat die vereist zijn om de identiteit van een persoon te kunnen vaststellen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door te verwijzen naar voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 en het voorgelegde document niet te aanvaarden als identiteitsdocument, op een kennelijk onredelijke manier heeft geoordeeld.

De Raad benadrukt in dit raam dat in voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 in de bijhorende voetnoot bij punt II.C.b) uitdrukkelijk wordt vermeld dat de in dit punt aangegeven “*interpretatie (...)* steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de interpretatie door de gemachtigde van de staatssecretaris van het begrip “*identiteitsdocument*” in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn met de wil van de wetgever.

Tenslotte stelt verzoeker dat in de onlangs gewijzigde tweede paragraaf van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt bepaald hoe een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen, dit kan enerzijds door middel van een identiteitsdocument of anderzijds door een bewijselement dat voldoet aan een aantal voorwaarden. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat het document dat hij bijbracht bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voldoet aan deze voorwaarden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker *in casu* een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan waarom de tweede paragraaf van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet op hem zou moeten worden toegepast.

De wetgever koos er uitdrukkelijk voor om verschillende bepalingen in artikel 9*bis* en artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in te voeren wat betreft het aantonen van de identiteit van de aanvrager. In artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bepaalde de wetgever dat deze dient te beschikken over een identiteitsdocument, zie hiervoor, en in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet bepaalde de wetgever, onder meer naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009, dat de identiteit van de vreemdeling kan aangetoond worden door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan een aantal voorwaarden. Zoals hiervoor reeds gesteld toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de tweede paragraaf van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet op hem zou moeten toepassen en dus het door hem bijgebrachte document zou moeten toetsen aan de voorwaarden die in dit artikel worden opgesomd, nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van het door hem bijgebrachte document te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het door verzoeker bij zijn aanvraag bijgevoegde document tot bewijs van zijn identiteit heeft onderzocht. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de aanvraag onontvankelijk is, gezien niet voldaan is aan de identiteitsvoorwaarde, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**



**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET